

”Pyyteetön ääni soi kauneimmin”

Ei minun pitänyt perustaa kuoroa. Kun muutimme Luhankaan 2000-luvun alkupuolella, minulta kysyttiin, olisinko kiinnostunut asiasta. Muistan, miten keskustelin puolisoni Kiti Luostarisen kanssa. Sanoin hänelle, että jos jokin on varmaa niin se, että kuoroa en perusta.

Ajatus jäi kuitenkin itämään mieleeni.

Luhangassa toimi aikanaan kirkkokuoro, mutta sen toiminta oli hiipunut vuosia sitten. Mietin, että tässä olisi tilaisuus rakentaa juuri sellainen kuoro kuin itse haluan. Mitä enemmän asiaa mietin, sen kiinnostavammalta se alkoi tuntua.

Ensitapaamiseen tuli seitsemän kuorolaulusta kiinnostunutta. Kerroin, että olisin valmis tehtävään tietyin edellytyksin ja haluaisin ensin kuulla, kävisivätkö ne heille.

Ensimmäinen ehdotukseni oli, että säveltäisin itse kuoron koko ohjelmiston. Se sopi heille hyvin. Toinen oli, että kävisimme joka vuosi vierailulla jonkun toisen kuoron luona. Viettäisimme eräänlaisen yhdistetyn konsertti- ja lomamatkan, jonka aikana pitäisimme hauskaa pari päivää ja

laulaisimme kuoromme lauluja. Tämäkin kuulosti heistä hyvältä. Kolmas ehdotukseni oli, että kokoaisimme laulumme omaksi kylälaulukirjaksi. Kenelläkään ei ollut mitään tätäkään vastaan. Sävelsin kirjaan useita luhankalaisia runoja.

Viimeinen ehdotukseni oli, etten harjoituksissa koskaan tulisi käyttämään sanaa väärin.

Alkuaikoina monet laulamamme laulut liittyivät kuolemaan. Minusta tuntuu, että kuorolaiset ensin katsoivat minua silmät pyöreinä, mutta nopeasti he tottuivat. Miksi sitten sävelsin niin paljon kuolemaa käsitteleviä lauluja? Koin, että kuolemasta laulaminen on hyödyllistä. Me lauloimme kuolemasta iloisesti ja reippaasti. Sillä eikö ole myönteinen asia, jos voi kaivata jotain mennyttä ihmistä ja laulaen kiittää häntä yhteisestä ajasta?

Toistamme kuorossa usein samoja harjoituksia. Kutsun niitä antamisharjoituksiksi. Sen sijaan, että vaatisimme muita kuuntelemaan, kuinka erinomaisia olemme, haluammekin antaa kuulijoillemme lahjan.

Kun harjoituksissa koko kuoro ajattelee, että ”ai kun ihanaa, kun tuo Meeri laulaa meille. Toivottavasti Meeri onnistuu juuri niin kuin hänen sisimpänsä sanoo”, niin lopulta se vaikuttaa myös Meerin tulkintaan. Laulajalla on silloin hyvä olla ja hän saa kuorolta energiaa.

Jos laulajalla on tunne ja halu, ja hän on täysin vailla muita ajatuksia, ei esitys voi mennä väärin. Vertaisin tätä ihmissuhteeseen. Jos haluat sanoa rakastetulle, että tykkään sinusta ja olet minulle tärkeä, on aivan sama vaikka äänesi olisi käheä ja särkyisi. Viestisi on silti täydellisen kaunis.

Tämä lähestymistapa välittyi nopeasti kuorolaisiin ja alkoi tuottaa tulosta. Kun esiinnyimme, haluamme antaa lahjan yleisölle. Tunnelma välittyy kuulijoillemme. Sen sijaan, että he kuuntelisivat esitystämme arvioiden, he liikuttuvat siitä, mitä kuoromme heille haluaa kertoa.

Kuorossamme on myös mukana ihmisiä, jotka eivät ole koskaan laulaneet, mutta ovat aina halunneet laulaa. Heidän kaltaisiaan on Suomi tulvillaan. Laulamisen ilo on helppo sammuttaa. Ei tarvita kuin ajattelemaan vanhempi, joka leikillään sanoo lapselleen, että ethän sinä osaa. Hän ei tarkoita pahaa, mutta lapsi uskoo viestin.

Kun sanon, etten harjoituksissa tarvitse väärä-sanaa, kyseessä ei ole vitsi. En oikeasti tarvitse sitä. Kuoron ääni on se, mitä ihminen on. Siinä on sen kauneus. Ei auta, vaikka ääni olisi kuinka kultivoitunut, jos viestissä ei ole sisältöä.

Suurin asia, mitä harjoituksissa opetellemme, on antamisen ilo. Se ei aina ole

yksiselitteisen helppoa. Olimme hiljattain muuttaneet tänne Helsingistä, kun naapuri tuli tuomaan ison hauen. Kysyin paljonko se maksaa. Ei kuulemma mitään.

Aluksi se tuntui nololta ja ajattelimme, että pitäähän meidän jotenkin tämä korvata.

Pikkuhiljaa tajusimme, ettei kyse ollut vain meistä. Kun lonkkavikainen mummo ei syksyllä päässyt metsään, naapurin raavas mies kävi keräämässä hänelle kantarellit ja puolukat. Ei hän koskaan pyydä rahaa. Se on ikivanha perinne ja sen tajuaminen oli minulle suuri juttu.

Tällä hetkellä kuorossamme on 25 laulajaa. Kaukaisimmat tulevat Leivonmäeltä, Sysmästä, Korpilahdelta ja Putkilahdelta saakka. Olemme tehneet matkoja Suomussalmelle, Punkaharjulle, Ala-Temmekseen ja Inariin. Olemme tavanneet toisia kuoroja ja laulaneet yhdessä. On muuten kiva kokemus, kun yhtäkkiä 40–50 laulajaa laulaa meidän lauluja. Näillä kulttuurimatkoillamme on jo faniporukka, joka kyselee kuukausia ennen matkaa, koska olemme lähdessä.

Itselleni tämä on ollut valtavan antoisaa. Kun katson taaksepäin ja mietin, millaista elämäni olisi ollut, jos en olisi tätä kuoroa perustanut, olisin kyllä tosi pettynyt.